

[Kjær Rasmussen.]

kunne disse revideres, så vi her får, skal vi sige en slags rodekasse, som nogle af de forslag til udvidelser af kunstfondet, som har været fremme, kunne puttes i.

Hermed har jeg forudskikket den bemærkning, at det er overordentlig væsentligt at holde fast ved den klare definition af kunstfondlovens område, samtidig med at jeg ønsker, at ministeren hurtigst muligt kommer med nye forslag til forbedret støtte for de grupper, som måtte være blevet forfordelt. Og jeg vil da gerne spørge ministeren, om jeg kan regne med hans vilje til det.

Medens jeg således er enig med ministeren om, at en udskydelse på grund af det mere principielle vil være det rigtige, må jeg erklære mig uenig med hensyn til det nære behov. Ministeren antyder, at der i og for sig nu var en rimelig anledning til en ajourføring af fondets rådighedsbeløb på for tiden 4 mill. kr. under hensyntagen til den prisudvikling, der har fundet sted siden lovens ikrafttræden i 1964. Det synes jeg også, og jeg havde jo nær sagt, at det forekommer mig et nummer for småligt, at den borgerlige regering ikke har kunnet strække sig så langt.

Må jeg i øvrigt her indskyde, at da man ved lovens tilblivelse fordelte den samlede rådighedssum mellem de 3 hovedområder, billedkunst, litteratur og tonekunst, faldt man besynderligt nok for den besnærende argumentation, at da tonekunsten rent kvantitativt ikke talte nær så meget som de to andre grupper, skulle der heller ikke gives denne gruppe så mange penge. Nu er formålet med loven jo at fremme dansk skabende kunst, så det ville nok være rigtigere at vende om på argumentationen og sige, at da aktiviteten ikke er så stor inden for denne gruppe, må vi netop gøre en ekstra indsats for at stimulere til yderligere aktivitet.

I de afsluttende bemærkninger i fremsættelsen siger ministeren,

„at det vil være ønskeligt, at ministeriet efter indstilling fra fondets styrelse kan godkende, at der om fornødent foretages mindre indbyrdes reguleringer af det beløb, som i alt er afsat til anvendelse inden for hvert af de 3 kunstneriske områder.“

Hvad betyder det? Foreligger der noget

konkret, som får ministeren til at anmode folketinget om lov til at godkende en eventuel indstilling om ændret fordeling af den samlede rådighedssum inden for de 3 hovedområder? Og i bekræftende fald: hvori består ændringen?

Med vedtagelsen af loven i sin tid blev det jo temmelig nøje fastlagt af folketinget, hvorledes pengene skulle fordeles mellem de 3 grupper, og vi skulle jo nødigt blive vidne til et indbyrdes slagsmål mellem disse grupper, som nok hver for sig vil vide at holde på det, der én gang er blevet dem tildelt. Jeg spørger derfor ministeren, om der foreligger nogen indstilling fra fondets bestyrelse — og det ved jeg ikke, men det er måske ministeren selv, der har et eller andet i tankerne — for i så fald tror jeg, det ville være en betænkelig affære, da vi må betragte dette som en indblanding fra den politiske minister på et område, hvor dette ikke hidtil har været og heller ikke i fremtiden bør være muligt.

Hvis der er en gruppe inden for fondet, som føler sig forfordelt, og det er jo muligt, der er det, så lad os få det at vide. VS skal i hvert fald ikke stille sig hindrende i vejen for, at der tilflyder fondet flere penge. Derimod må jeg vende mig imod en, omend altså indirekte, devaluering af den samlede rådighedssum, og dette vil jo være tilfældet, hvis man anerkender, at der er et yderligere behov hos én gruppe, og tager fra en anden, hvor behovet i hvert fald ikke har ændret sig i nedadgående retning.

Lembourn: En diskussion om en mulig ændring af principperne for kunststøtten er nok på forhånd dømt til at mislykkes, for de, der er tilfredse med den eksisterende metode, og som blot ønsker bevillingerne forøget — og tilfredse er vel de fleste af dem, der oprindeligt bryggede denne lovgivning — vil sandsynligvis falde for fristelsen til at påstå, at hvis man ønsker selve grundprincipperne forandret, så er det kun et skalkeskjul for en sabotage mod kunstpolitikken som sådan. Det bør imidlertid ikke forhindre, at man i anledning af debatten om revisionen af kunstlovgivningen stiller det spørgsmål, om vi i grunden overhovedet har en kulturpolitik.

Hovedprincippet i kunstfondloven er jo støtte i form af legater. Staten yder en